

Моя душа сумує за Високим - Джерело

Написав Степан Коцан
Субота, 14 лютого 2015, 06:09

Моя душа сумує за Високим

Моя душа сумує за Високим.
Життя-життя, - не поле ти без меж.
Так непомітно відлітають роки.
І вже ніщо назад не повернеш !
І я іду, - ледь-ледь сивіють скроні
Та в полі цім вже видно небокрай...
Життя на полі цім мов на долоні : -
Все видно - хоч ховай, хоч не ховай.
І будяки, й зерно, й чортополохи
Життєві рани запеклись в рубці...
Ще треба витримати! Іще пройти хоч трохи
Хоч доля в шрамах світить на руці.
Над полем Небо - голубе й високе!
Мені б в оту пречисту височінь!
Та каменем в душі тяжіють роки
І думка: "Не тривожся,- відпочинь!
Присядь і передумай все прожите
Все, що було "і так" і що " не так"
Життя моє - мов у полові жито:-
Полови - гори! Зерен - на п'ятак!
Та як душа сумує за Високим !
Життя-життя, - не поле ти без меж !
Так непомітно, крок за кроком, роки
Відходять мимо... Ти ідеш ? Ти йдеш ?!